

— Ти видѣ ли, какво стана?

— Видѣхъ. Бѣхъ повдигналъ една керамида за чистъ въздухъ и отъ тамъ видѣхъ всичко. Силна ржка имашъ, братко.

— Ти да не си комита? — запита Тома.

— Горедоле, такъвъ съмъ, — отвърна непознатиятъ и се засмѣ.

Сетне още по-тихо каза:

— Слушай, ти трѣбва да бѣгаешъ въ Влашко. Тука не може нито часъ да останешъ, защото все едно е, че си обесенъ. Най-напредъ

ще отидешъ въ Плѣвненъ при Иванча хаджи Лучковъ. Той ще те крие единъ день. Отъ тамъ ще отидешъ въ Свищовъ при Тодоръ Паничковъ. А отъ тамъ вече е лесно. И на Иванча и на Тодора ще разкажешъ, какво си направилъ и ще имъ кажешъ много здраве отъ Василъ Левски. Разбра ли?

Тома бѣ загубилъ и ума и дума. Той само прегръщаше великия си събеседникъ и тихо шепнѣше:

— Ти си билъ, значи, ти си билъ! . . .

Свѣтлозаръ Димитровъ

БЪРЗА ТЕЛЕГРАМА

Днесъ пристигна отъ далеко Малъкъ Сѣчко, носи бърза и голѣма телеграма:

— Подъ снѣга сега почива слогъ и нива, и на топло подъ земята спятъ зърната.

Тѣ сънуватъ чудно лѣто най-богато и въ узрѣлитѣ пшеници пѣстри птици.

Вика, припка отъ далеко Малъкъ Сѣчко:

— Слушайте, дечица мили, лекокрили,

всички тука се сберете да ви кажа, топли дни пристигатъ вече отъ далече.

Атанасъ Душковъ

